

Løvrigt skal man pege på, at husmoderafløsningen efter praktiske erfaringer egner sig udmærket til deltidsbeskæftigede kvinder, idet det ofte er tilstrækkeligt, at en kvinde kun fungerer i indtil 4 timer om dagen.

Med hensyn til pensionsspørgsmålet vil man finde det noget betænkeligt at fastsætte en aldersgrænse til 60 år for ophør med arbejde, og i hvert fald kan man næppe gå videre end til at anbefale en forsikringsmæssig ordning af pensionsspørgsmålet, da de her omhandlede kvinder ofte vil være i en fremrykket alder, før de overhovedet bliver antaget til arbejdet. I det hele må der tages et vist hensyn til, hvorledes den enkelte kommune har ordnet sig med pensionering af sine funktionærer.

Det er formentlig også betænkeligt, at en kvinde over 55 år skulle kunne nøjes med 40 timer om ugen og oppebære fuld løn for 48 timer; men det er muligt, at man her ved anciennitetstillæg for fast ansatte kan imødegå den indtægtsnedgang, som må komme ved, at man fastholder en betaling i forhold til det egentlige arbejdstimeantal.

Man har intet at indvende imod den foreslåede refusionsregel, hvorefter staten og kommunerne deler udgifterne lige.

Man vil finde det naturligt, at der blev givet en direkte hjemmel for begrænsningen af husmoderafløsningen ikke alene med henseende til hjælpens midlertidige karakter, men også med hensyn til det daglige timeantal, idet det må være muligt, at hjælpen efter et skøn ansættes til mindre end 8 timer om dagen i det enkelte hjem.

Til lovforslagets § 3 skal man bemærke, at det må klarlægges, hvorvidt udtrykket „ubemidlet“ skal betyde ubemidlet i folkeforsikringslovens forstand. I den forbindelse skal man gøre opmærksom på, at det formentlig måtte være forsvarligt at sætte en lidt lavere indtægtsgrænse for den enlige end for et ægtepar.

P. b. v.

(navn).

Orla Jensen.

Til socialministeriet.